

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Ivo Pospíšila (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupena Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou, se sídlem 8. pěšího pluku 2380, 738 01 Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. MSK 49144/2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2018, č. j. 22 A 144/2017 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Žalobkyně doručila Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále též „městský úřad“) dne 1. 12. 2016 žádost o obnovu územního řízení o umístění stavby „N. V., M., XRD kNN“, které skončilo územním rozhodnutím ze dne 5. 12. 2013. Městský úřad rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017 její žádost zamítl. Dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla účastníkem územního řízení, proto jí neschází právo podat žádost o obnovu řízení. Tento náhled potvrdil žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 6. 2017, č. j. MSK 49144/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 22 A 144/2017 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla v záhlaví označený rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatelka označila rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se nevypořádal s otázkou, že městský úřad vydal své rozhodnutí až po uplynutí zákonné tříleté lhůty stanovené pro nařízení obnovy řízení. Zástupkyně stěžovatelky poté ještě doplnila kasační stížnost o námitku, že žalovaný měl žádost stěžovatelky o obnovu řízení posoudit podle obsahu jako odvolání opomenuté účastnice územního řízení, jak vyplývá např. z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2007, č. j. 22 Ca 440/2006 – 25, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007 - 48.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nijak nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost **není** důvodná.

[7] Stěžovatelka vůbec nečinila předmětem kasační stížnosti stěžejní otázku celé kauzy, totiž důvody pro své účastenství v původním územním řízení, jehož obnovy se domáhala. Její námitky jsou ryze procesního charakteru, přičemž ani jedna z nich nebyla uplatněna v žalobě, jak Nejvyšší správní soud ověřil ze spisu krajského soudu. Námitka týkající se posouzení návrhu na obnovu řízení jako odvolání nezazněla před krajským soudem vůbec, jde tedy o námitku nepřijatelnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Námitka, že městský úřad nerozhodl o návrhu na obnovu řízení ve tříleté zákonné lhůtě, byla v žalobě naformulována tak, že odůvodnění napadeného rozsudku ob stojí, neboť na ni dostatečně odpovídá. V žalobě totiž stěžovatelka vytýkala především žalovanému, že neřešil, zda městský úřad vydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, přičemž se jednalo o dílčí argument žalobního bodu, podle kterého se žalovaný nezabýval možností vydat rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední, resp. že městský úřad měl nařídit obnovu řízení *ex officio* a žalovaný to pominul. Pokud krajský soud za této situace v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že „*řízení o žádosti nezabírá v sobě žádným způsobem řešení podmínek pro rozhodnutí o obnově řízení ex officio. Řízení o žádosti o obnovu řízení a obnova řízení z moci úřední jsou dva samostatné, na sobě nezávislé postupy*“, není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, jak uvádí stěžovatelka, neboť na žalobní námitku uceleně odpovídá. Soud jasně vysvětlil, že zabývat se podmínkami nařízení obnovy podle § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), správní orgány v dané věci nemusely.

[8] Jen nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud doplňuje, že uvedenou námitku by nemohl shledat důvodnou ani věcně. Jak správně vyslovil krajský soud, lhůta uvedená v § 100 odst. 3 správního řádu se vztahuje na řízení zahájené z moci úřední, nikoliv na řízení o žádosti, jak tomu bylo ve věci stěžovatelky. Na tento případ se vztahuje odst. 2 téhož ustanovení, který omezuje lhůtou tří let od právní moci rozhodnutí účastníka původního řízení, který pouze v této lhůtě může podat návrh na obnovu řízení. Jestliže je však návrh včas podán, pak pro samotné rozhodování správního orgánu platí obecné lhůty pro vydání rozhodnutí vymezené v § 71 správního řádu, jejichž překročení stěžovatelka nenamítá. Ani překročení těchto

pokračování

lhůt by ovšem nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, opravňovalo by pouze účastníka řízení, aby se bránil proti průtahům v řízení, a to v první řadě cestou opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu